

TGM: A Jobbik sikere

2015 február 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Miért er?södik Vona Gábor pártja, és hová vezethet ez? – teszi föl a kérdést Tamás Gáspár Miklós.

Különféle közvélemény-kutatások igazolják, hogy a Jobbik nev? széls?jobboldali párt egyre er?sebb, a Fidesz–KDNP mögött a második. Igaz, hogy a balközép pártok (az LMP-t ideszámítva) együtt er?sebbek lennének, de hát nincsenek együtt. Összesített népszerűségi arányuk stagnál.

Nem szeretném megismételni mindazt, amit többen leírtak a napokban a Jobbik taktikai és retorikai hadmozdulatairól és hadicseleiről. Kétségtelen, hogy korábbi önmagához képest a Fidesz–KDNP szélsőségesebb, a Jobbik pedig mérsékelt hangnemet használ, így a pillanatnyi világnézetük – mintha lehetne pillanatnyi világnézet... – jelenleg nem különbözik; ez igaz, de aligha marad így. Az is kétségtelen, hogy a Fidesz–KDNP és a jobboldali médiák szinte soha nem bírálják a Jobbikot, a szoclib ellenzék pedig a Fidesz-gyűlölet mellett nem ér rá. Mindez azonban mellékes.

A Jobbik mindenekelőtt azért sikeres, mert *rendszerellenes* pártnak tetszik. Igaz, hogy a fideszes sajtó – az eltűzött jelentőségű belharcok ellenére a *Magyar Nemzet* alig változott – is ünnepli a Szirizát (s evvel ellopta a show-t az ún. baloldal elől), de ezt a Jobbiknak elhiszik, a Fidesznek – a korrupt milliárdosok pártjának – nem. Vona, a Jobbik főhrere azt hazudja, hogy 95 százalékban egyetért a Szirizával. Az ún. baloldal annyira gyűlöli a valódi baloldalt, hogy ezt aligha fogja megcáfolni (pedig nem lenne nehéz). A magyarországi „baloldal” erről (Hegyvi Gyula kivételével) ugyanazt mondja, mint a nyugat-európai jobboldal. („A mások pénze”, „lusta görögök”, stb.)

A Jobbik azért tetszik *rendszerellenes* pártnak, mert a kapitalizmus bizonyos aspektusait bírálja (globalizáció, a pénzpiacok túlhatalma, munkanélküliség), amit másutt a mérsékelt szociáldemokrácia is megtesz, de nálunk senki, akiről a nagyközönség hallott valaha.

A Jobbik azért tetszik *rendszerellenes* pártnak, mert az uralkodó beszédmód a jelenlegi rendszert nem szerkezeti elvekkkel, szerkezeti jellegzetességekkel azonosítja, hanem „a Nyugattal”, márpedig a Nyugat kis híján egyöntetű gyűlölet tárgya hazánkban. A Fidesz–KDNP is Nyugat-ellenes, de a kormányzó pártnak a Nyugattal kötött, elkerülhetetlen kompromisszumai lényegesebbnek látszanak, mint „belső meggyűzödése”; ezért a fideszes médiák szívesen nem akaró Nyugat-ellenes tirádái a Jobbikot segítik a szerkesztők és szerzők szándéka ellenére. (Egyébként Magyarországon *minden* külföldi országot rosszindulattal szokás nézni, nemcsak a nyugatiakat: néhány képzőművészeti vagy filmkritikától eltekintve pl. Romániáról vagy a románokról soha – a ballib sajtóban se – nem olvasható egyetlen kedvező vagy elismerő észrevétel se. Soha. Egyetlen esetben se.)

A Jobbik azért is tetszik *rendszerellenes* pártnak, mert az – egyébként a Fidesz–KDNP által is többé-kevésbé osztott – antiszemitizmus, cigányellenesség, idegengyűlölet, irredentizmus, a szomszéd országokkal szembeni sovíniszta utálat, no meg a homofóbia és a szexista antifeminizmus olybá tűnik föl, mintha egyben az „euroatlanti” (kötelező érvényűnek föltüntetett) diktátum elleni lázadás (is) volna. Kelet-Európából nézve úgy látszhatik, hogy az

antifaszizmus, illetve a faji, nemi és nemzetiségi megkülönböztetés ellenzése a nyugati liberális kapitalizmus sajátossága lenne, holott az etnicizmus, a rasszizmus és a heteroszexizmus a kapitalizmus következménye és alapvető jellegzetessége. De hát a „népi” (*völkisch*) „antikapitalizmus” valójában nem ellenzi a kapitalizmust. Tudom, hogy a ballib/szoclib médiák az F. D. Rooseveltt, Charles de Gaulle és Bruno Kreisky intézkedéseinél sokkal enyhébb fideszes etatizmust („államosítást”) is „neokommunistának” nevezik, bár efféle dreszégekkel kár foglalkoznunk.

A Jobbik annyira *rendszerellenes* pártnak tetszik, hogy népszerűségben vezet a munkanélküliek, a szakmunkások és a hagyományosan lázadó hajlamúnak tartott fiatalok között. Annak ellenére, hogy valójában épp olyan neokonzervatív modorban ellenzi a szociális segélyezést és az egyenlősítést, újraelosztást meg a népjóléti állam más tulajdonságait, mint a Fidesz–KDNP és mint Kész Zoltán kolléga, a „baloldal” veszprémi képviselőjelöltje. A Jobbik épp úgy csak a középosztály érdekeit képviseli, mint az összes többi magyar párt. Az válik viszont elnyére, hogy „a dologtalan szegényekkel”, mindenekelőtt a cigányokkal és az új szubproletariátus más elemeivel szembeni heves és önző ellenszenv koalícióban egyesíti a középosztályt és a munkásosztály még megmaradt roncsait. A szociális állammal szembeni bizalmatlanságnak (amely érdekesen egyesül a liberális/piaci kapitalizmus iránti röjngő fóbiákkal) egyik rejtett, roppantul csúf dimenziója: az „eltartott” idősök (nyugdíjasok) és a betegek elleni szociáldarwinista, eutanáziás hangulat. Itt is a kellemetlen rendszabályokat a Fidesz–KDNP-nek kellett bevezetnie, de a hangulat nem a kormánypártnak, hanem a Jobbiknak használ. Mert a Jobbik a fiatalok pártja.

A Jobbik azért is tetszik *rendszerellenes* pártnak, mert nem tnik föl korruptnak. Vezetői általában nem gazdagok. A médiák által dominált társadalomban azért se érzi a közönség az uralkodó osztály képviselőit (pedig alapján minden magyar párt az, a Jobbikot beleértve), mert a politikai spektakulum, az ún. nyilvánosság befolyásos hangadói között egyetlen jobbikos sincs; még a zömükben kikacagott, délibábos médiafasizták is a Fidesz–KDNP hívei. A mai Magyarországon a médiasiker: a politikai kudarc záloga, hiszen a „fejesek” rühellése a tévéképernyőre irányul, a médiabefolyás a hatalom szinonimája. Minél kevésbé támogatják a Jobbikot a tévécsatornák és a vezető portálok, annál népszerűbb. (Ez azt is bizonyítja, hogy a Jobbikot még nem fizették le „a zsidók”, azaz Amerika és az Európai Unió.)

Mi sem ártana inkább a Jobbiknak, mint néhány terjedelmes tévéinterjú a dögunalmas és jéghideg Vonával.

A 2014 őszén elkezdődött kormányellenes tüntetések szervezői, habár homályosan, de jól érezték, hogy távol kell tartaniuk magukat a lejáratott, megvetett és kinevetett *establishment* figuráitól. De a régi ellenzéknek és közönségének a nyomása ezt hosszabb távon nem tette lehetővé. A rendszerellenes tüntetések ezért a (jórészt tévesen) „rendszerellenesnek” vélt Jobbik népszerűségi adatait hízalták.

A Jobbik azért is tetszik *rendszerellenes* pártnak, mert voltaképpen nem versenyez a többiekkel. Legfőbb elnyere a kívülállása. Olykori mértékletessége azoknak szól, akik egyelőre még nem a szavazói, ez föltétlen híveinek – akik nem nagyon olvasnak – nem jut a tudomásukra. Az, hogy a lenézett *establishment* elhatárolódik tle, csak az elnyére szolgál. (Pedig máris gúnyolódnak Vonával fideszes tollak, s biztatják, hogy menjen el a Gay Pride-ra, holott a Jobbik nemzetvezetője csak azt jegyezte meg szerényen, hogy nem kell *túlzottan* rasszistának lenni, mindössze annyira, amennyire jó fasisztának kell.) Csak az LMP nem viselkedik vele „kirekesztőlegesen”, de persze nem azért, mert fasiszta szimpátiái lennének, hanem pusztán amiatt, mert szintén fiatal pártként jeleznie kell különállását, heterodoxiáját és – más természetű, de ugyancsak illuzórikus – „rendszerellenességét”. Az egyetlen pont, amelyben a szoclib/ballib médiák következetesen támadják a Jobbikot: az „oroszarbárság”. Ez tárgyilag helytálló szemrehányás, de Putyin partnere mégiscsak Orbán Viktor, nem pedig Vona. (A fideszes sajtó pedig sokkal putyinistább, mint a Jobbik. A *Magyar Nemzet* publicisztikái ugyanazokat az úri fasiszta szerzőket – a kései Spengler, Jünger, Carl Schmitt, Evola, Ortega, Gentile – követik, mint Alekszandr Dugin, a Kreml rettegett vörösbarna ideológusa. A Jobbik azonban fiatal párt: ennél fogva vezetői és tagjai nem olvasnak.)

A Jobbik nem az általa – nem túl ügyesen – fejtegetett ideológiája miatt sikeres (hiszen tengelybarát történelemképe, horthyzmusa, határrevíziós hagyománya, hagyományos, sreakciós világnézete megtalálható a fideszes újságokban és bármelyik vidéki iskola vagy gimnázium tanári szobájában, a kritikátlanul és ájtatosan ápolttrianon-mítoszt pedig a teljes magyarországi nyilvánosság és közvélemény osztja), hanem azért, mert *valódi rendszerellenes mozgalom* nem létezik – ami azt illeti, még autentikus, százszázalékos fasiszta párt se. A Jobbik képviselteti magát az Európai Parlamentben, és noha formálisan ellenzi Magyarország NATO-tagságát, voltaképpen semmiféle veszedelmet nem jelent a rendszerre nézve. Ha netán kormányra kerülne, a még a mostaninál is sokkal durvább szegregációs, szegény- és romaellenes, idegenellenes törvények aligha várhatók tle. Rendszerellenessége tautologikus: egyszeren rendszerellenes, jelképes gesztusokat tesz – és csak finoman sejteti, hogy fölszámolná itt az alkotmányos demokráciának a fideszes pusztítás után megmaradt, szánandó

maradékait.

Ha az ország valahogy békében eleve a 2018-ban esedékes országgyűlési választásokig, könnyen megtörténhetik, hogy a Fidesz megmarad ugyan a legnagyobb pártnak, de nem tesz szert a mandátumok 51 százalékára se. Ebben az esetben az MSZP-nek és szövetségeseinek (vagy egy részüknek) be kell majd lépniük az Orbán Viktor vezette koalíciós kormányba, ami a magyarországi *mainstream* politika teljes széthrohadását eredményezné. Így a Jobbik maradna az ellenzék, s egy-két éven belül megszerezhetné a teljhatalmat. Ez persze csak lehetőség, de egyáltalán nem valószínű, s végképp nem lehetetlen. (A Fidesz–Jobbik-koalíciót nem kockáztatná meg Orbán Viktor, ha addig nem megy el teljesen az esze – de a Jobbik se menne bele, hogy eleve fölfalják.)

A Jobbik nem folytat explicit, vérszombat-jellegű fasiszta politikát – bár a vele diszkrétan szövetkező paramilitáris ultranácik, nem is olyan kevesen, ott várakoznak az eresz alatt, s használhatók lesznek, ha kiüt a vész –, de egész magatartásával hallgatólagosan utal rá, hogy kellő esetben képes és hajlandó ilyesmire. A Fidesz–KDNP már elmulasztotta a történelmi pillanatot, hogy megerősítse a maga konzervatív identitását, és immunissá tegye a *mainstream* jobboldalt az effélékkel szemben (ahogyan eldei is elmulasztották ezt Európában, ha eltekintünk az ausztriai katolikus klerikofasiszta vagy „ausztrófasiszta” párt náciellenességétől, antiprotestáns és poroszellenes alapon...).

Egész közvéleményünk elvesztette immunitását az egyenlőségellenes ideológiákkal és politikákkal szemben. Mi sem komikusabb annál, hogy a fideszes jobbsajtó avval támadja az állítólagos „baloldal” veszprémi képviselőjelöltjét, hogy a Tea Party radikális amerikai tájszólásában hirdetett olyasmiket, amiket a Fidesz–KDNP szépecskén már meg is valószínűsített. Az egymást – kulturális okokból – gyűlölő neokonzervatív és „nemzeti konzervatív” ideológusok a szociálpolitika és az egyenlőségi állami újraelosztás tekintetében egyetértenek egymással, bár ezt kénytelenek tagadni. (Más tekintetben persze továbbra is ellenségek.) Ennek a közvéleménynek a Jobbik egyetlen szót mond: „cigányok”. És ez elég is.

A „munkahelyteremtés” összpárti jelszava ugyanezt jelenti ki: mivel „munkahelyteremtés” a harmadik ipari forradalom és a globális szabadkereskedelem (rendszeren belül) leküzdhetetlen következményei között eleve lehetetlen, ez nem jelent mást, mint ezt: nem akarunk segélyeket és más szociális támogatásokat folyósítani a rászorulóknak. (A strukturális munkanélküliségen mellest az oktatás önmagában kívánatos kiterjesztése és tartamának meghosszabbítása sem segíthet.) Erről a hallgatólagos egyetértésről azonban a magyarországi választóknak nincs tudomásuk. Csak a Jobbik teszi világossá, hogy a legszegényebbeknek – erkölcsi okokból – illenék megdögölniük. Csak a Jobbik vonta le a tanulságokat a magyarországi ún. közélet mélységes züllöttségéből, amelyet minden eddiginél nagyobb immoralitással tetéz. Ezt a gyalázatos erkölcstelenséget több millió honfitársunk (nemcsak a jobbikos szavazók, akikből már több van egymilliónál) tartja erkölcsösnek. (Lásd a Magyarországon alig található menekültekkel és bevándorlókkal kapcsolatos általános paranoiát.)

Magyarországon anélkül megy végbe a lopakodó, csöndes posztfasiszta ellenforradalom, hogy bárki fölfigyelne rá. Jellemző, hogy a *mainstream* médialocsogás csak „radikális”-nak nevezi az ügyes, higgadt és szorgalmas posztfasisztákat. Pusztán populista (azaz *establishment*- és elitellenes) vonásaikat hangsúlyozza. A fajgyűlölet (amelyet nem áthatnak jellegzetesen paradox, pozitívrá kifordított jelzével „fajvédő”-nek becézni) nem hatásos vád, mert – bár a többség nem aktívan rasszista – ez nem vált ki fölháborodást. A közvélemény nem a fasisztákat és az antiszemitékat ítéli el, hanem a „fasisztázókat” és az „antiszemitéázókat”: nem mintha náci lenne, csak nem akar az egészről hallani, csöndet akar, magasabb fizetést, alacsonyabb adót, kevesebb tolvaj politikust, kevesebb bűnözést, kevesebb zűrt. A nyomorgók és a kirekesztettek moralista védelmezői csak zavarják nemzetünk szendergését. 1,3 millió Jobbik-szavazó: még erre se hajlandó fölébredni a magyar.

Mindeközben a balközép sajtó a NER-kleptokrácia huzakodásaival és modortalanságaival foglalkozik. Evvel is hozzájárul ahhoz, hogy bizonyítsa: a Jobbik kivételével az egész rendszer bűzöl hullá. Ez igaz is, csak az nem igaz, hogy a Jobbik kivétel. A Jobbik nem megdönteni akarja ezt a mocskos rendszert, hanem vezetni.

hvg.hu - Tamás Gáspár Miklós

[A cikk eredetije itt olvasható](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]>

Ajánló